

Toen God in Betlehem, als kind geboren lag,
was 't nacht maar het scheen te wezen,
wel midden op de dag.
Nooit zag het duister,
stralender luister,
nooit zoveel sterren, als het toen zag.
En een die helderst scheen, riep wijzen uit
het oosten, naar het kindje Jezus heen.

De veeten en de haat, zij waren al voorbij:
het lam, dat liep te grazen met leeuwen in de wei.
Zonder te bijten stoeiden met geiten,
panTERS en tijgers, zo mak waren zij.
En naast de wilde beer,
lag kalf en lam en veulen in peis en vrede neer.

De herders in het veld, die lagen op hun vacht,
toen feller dan de zonne,
een licht brak door de nacht.
Vrienden geen vreze, moet in u wezen,
zei hun een engel,
wees vrolijk en lach.
Ik meld u enkel blij's,
vannacht is weer gekomen, het aardse paradijs.

Tekst: Jan Mul 1911 – 1971 Haarlem